

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.550 van 11 september 2017
in de zaak A. 222.761/XIV-37.479**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thierry L'Allemand
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Britselei 47-49, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 juli 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 189.005 van 28 juni 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 augustus 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State'.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker herhaalt in zijn eerste middel het eerste middel dat hij heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat "[h]et middel [...] geheel ten onrechte onontvankelijk [werd] bevonden, daar het middel gericht zou zijn ten aanzien van de weigeringsbeslissing van 10 november 2016 [...]" terwijl verzoeker "formeel [is] dat hij wel degelijk op de beslissing van 14 februari 2017 doelde". Dergelijke

overweging is echter niet terug te vinden in het onderzoek van het eerste middel in het bestreden arrest. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat “[w]aar verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de verwerende partij de lopende beroepsprocedure tegen de weigering van de beroepskaart niet heeft afgewacht om een beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning en uitwijzing te nemen, [...] verzoeker zich klaarblijkelijk richt ten aanzien van de [...] beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 10 november 2016”. In het bestreden arrest wordt tevens vermeld dat verzoeker ter terechtzitting heeft verklaard dat geen beroep werd ingesteld tegen de bijlage 20 van 10 november 2016 zodat deze beslissing definitief is. Daarnaast stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook vast dat “waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 61/1, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en stelt dat een vreemdeling met duurzaam verblijfsstatuut in een andere EU-lidstaat ook gemachtigd moet worden tot verblijf indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen die niet afkomstig zijn uit beroepsactiviteiten, [...] hij zijn middel [richt] ten aanzien van de weigeringsbeslissing (bijlage 20) van 10 november 2016”. Deze vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het middel. Met de loutere bewering dat “hij wel degelijk op de beslissing van 14 februari 2017 doelde”, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Verzoeker heeft in zijn derde middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat “[d]e verwerende partij [...] met haar weigeringsbeslissing het recht op een eerlijk proces in artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR [heeft] geschonden”. In tegenstelling tot wat verzoeker thans aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht vast dat ook dat middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2016 en dus niet-ontvankelijk is.

Het derde middel is kennelijk ongegrond.

4. In het bestreden arrest werd bij het onderzoek van het vierde middel wel degelijk rekening gehouden met “de argumentatie van verzoeker met betrekking tot het beroep hangende voor [de] Raad”. In punt 2.4.2. van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers, terecht, dat dat beroep geen betrekking heeft op de aanvankelijk bestreden beslissingen die er slechts toe strekken vast te stellen dat hij een beroepsactiviteit heeft ugeoefend zonder daartoe gemachtigd te zijn. Waar verzoeker aanvoert dat “de Raad [argumenteert] dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker, doch enig spoor hiervan ontbreekt”, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin een stuk van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing waaruit volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat zijn gezinsleven in de beoordeling werd betrokken, wordt geciteerd.

Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert in punt 2.5.2 van het bestreden arrest de passage uit de tweede aanvankelijk bestreden beslissing die betrekking heeft op de duur van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat verzoeker thans aanvoert, wordt daarin door de verwerende partij wel degelijk uitdrukkelijk verwezen naar de openbare orde die door verzoekers gedrag wordt geschaad. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Het vijfde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf september tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams